

KONTUZ (1) *sb m*

G sg k(o)ntuzu.

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVII (z Cn) – XVIII w.

Sok z mięsa tłuczonego w moździerzu; tusa a. tusa caro (in mortario), tucetum Cn [contusus – zbity, stłuczony Mącz 468d]: Przydzie czas obiadu/ mięła ieść nie śmie/ áby żwánem nie porużył háwtow/ tákże śie trochę kontuzu nápije/ y położy. GórnDworz T.

Cf KONTUZA

HG